

ปัญหาเขตอำนาจศาลปกครองในการพิจารณาคดีข้อพิพาทเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของ หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่รัฐในกรณีความรับผิดทางแพ่ง¹

อนุตร อยู่ด้วง²

จากการศึกษากฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่รัฐในความผิดละเมิดทางแพ่ง โดยศึกษาถึงประวัติความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎี ทำให้ผู้วิจัยได้รับความรู้ความเข้าใจในความรับผิดทางละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่รัฐในความผิดละเมิดทางแพ่งเกี่ยวกับอำนาจของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ซึ่งในกฎหมายไทยนั้นเป็นฝ่ายปกครองซึ่งมีอำนาจเหนือเอกชน

เนื่องจากฝ่ายปกครองมีหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะในรูปแบบต่างๆ หลากหลายตามอำนาจหน้าที่ของแต่ละหน่วยงาน ซึ่งมีขอบเขตกว้างขวาง ไม่ว่าจะเป็นการกระทำที่กระทบถึงสิทธิเอกชนในกฎหมายหรือ กระทำในลักษณะทั่วไป เพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ของงาน ในการตอบสนองความต้องการของประชาชนตามอำนาจทางกฎหมาย โดยหลักกฎหมายแล้วสามารถแบ่งการกระทำทางปกครองออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ 1) คำสั่งทางปกครอง คือ การแสดงเจตนาของฝ่ายปกครองในการใช้อำนาจทางกฎหมายที่อยู่เหนือเอกชนหรือประชาชน โดยคำสั่งทางปกครองอาจแบ่งออกเป็น คำสั่งทางปกครองเฉพาะรายหรือเฉพาะเจาะจง คำสั่งทางปกครองลักษณะนี้จะเรียกว่า “คำสั่งทางปกครองเฉพาะราย” และ คำสั่งทางปกครองทั่วไปหรือเรียกอีกอย่างว่า “กฎ” กฎนั้นเป็นคำสั่งทางปกครองในรูปแบบหนึ่งที่เป็นลักษณะรูปแบบไม่เฉพาะเจาะจง เป็นลักษณะคำสั่งทางปกครองทั่วไป ไม่มุ่งเน้นไปที่ประชาชนหรือเอกชนคนใดคนหนึ่ง 2) การกระทำในรูปแบบทางกายภาพ หรือ ปฏิบัติการ ของทางปกครอง ซึ่งไม่เกี่ยวกับการแสดงเจตนาและไม่ได้ดำเนินการโดยอาศัยกฎหมายมหาชนโดยตรง ซึ่งเป็นการกระทำที่มุ่งเน้นเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของงาน เช่น การสร้างถนน การขับรถ เป็นต้น ดังนั้นการกระทำทางปกครองในลักษณะที่ 2 นี้ อาจเกิดผลเสียหาย กระทบต่อสิทธิของประชาชนหรือเอกชนซึ่งนำมาสู่ข้อพิพาทระหว่างฝ่ายปกครองกับเอกชนได้ ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบที่ให้ยกเลิก เพิกถอน เปลี่ยนแปลง หรือชดเชยค่าสินไหมทดแทนหากการกระทำทางปกครองก่อให้เกิดการละเมิดต่อเอกชนหรือประชาชน

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่องปัญหาเขตอำนาจศาลปกครองในการพิจารณาคดีข้อพิพาทเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่รัฐในกรณีความรับผิดทางแพ่ง โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ดันศิริ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ดันศิริ และ รองศาสตราจารย์ สุธินี รัตนวราห

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ศาลปกครองได้จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ซึ่งเป็นเวลานานมาก โดยรัฐธรรมนูญปี 2540 ได้กำหนดให้มีการจัดตั้งศาลปกครองขึ้นและกำหนดเขตอำนาจของศาลปกครองเอาไว้ ซึ่งศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งหมดซึ่งเกี่ยวกับการใช้อำนาจอธิปไตย โดยต่อมาได้มีการตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พุทธศักราช 2542 จึงทำให้ประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงระบบศาลไปจากเดิม นั่นก็คือ จากระบบศาลเดี่ยว เป็นระบบศาลคู่ ซึ่งหมายถึง การที่ศาลยุติธรรมมีเขตอำนาจในการวินิจฉัยเกี่ยวกับข้อพิพาททางกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และกฎหมายอาญาเท่านั้น จึงทำให้มีการแย่งระหว่างคดีเกี่ยวกับข้อพิพาททางปกครองกับคดีแพ่งและอาญา โดยคดีปกครองจะอยู่ในอำนาจศาลปกครองซึ่งมีระบบศาลชั้นต้นและศาลสูงสุดของตนเอง

อำนาจในการพิจารณาของศาลปกครองจะบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พุทธศักราช 2542 มาตรา 9 โดยการศึกษาฉบับนี้จะทำการศึกษาเฉพาะกรณีข้อพิพาททางละเมิดของฝ่ายปกครอง โดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พุทธศักราช 2542 ได้ระบุขอบเขตการพิจารณาคดีข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐไว้โดยเฉพาะเจาะจงใน มาตรา 9 วรรคแรก อนุ 3

“คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร”
จึงทำให้เห็นว่าข้อพิพาทที่เกิดจากการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่รัฐ เอกชนซึ่งเป็นผู้ได้รับความเสียหายจากการกระทำละเมิดดังกล่าว คดีก็ตกอยู่เขตอำนาจของศาลปกครอง และมีข้อพิพาทบางประเภทเกี่ยวกับการละเมิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่รัฐที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลยุติธรรม ยกเว้นที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลชั้นอุทธรณ์ เช่น ศาลเยาวชนและครอบครัว ศาลแรงงาน ศาลภาษีอากร ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ ศาลล้มละลาย และ ศาลชั้นอุทธรณ์อื่นๆ

ทั้งนี้คดีข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดจากเจ้าหน้าที่รัฐหรือหน่วยงานของรัฐที่จะอยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองนั้น จะมีลักษณะเฉพาะซึ่งต้องเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย กฎ คำสั่งทางปกครองหรือคำสั่งอื่น หรือ การละเลยต่อหน้าที่ตามกฎหมายกำหนด หรือ ปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า ดังนั้นจากลักษณะเฉพาะของคดีปกครองซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองนั้น จึงอาจเกิดปัญหาในการตีความเกี่ยวกับอย่างไรจะเป็นละเมิดที่เกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย กฎ คำสั่งทางปกครองหรือคำสั่งอื่น หรือ การละเลยต่อหน้าที่ตามกฎหมายกำหนด หรือ ปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า ซึ่งจะมีผลถึงเขตอำนาจของศาลในการวินิจฉัยของพิพาท ว่าอย่างไรผู้เสียหายจะฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรม และอย่างไรผู้เสียหายถึงจะฟ้องคดีต่อศาลปกครอง เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติในพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 ได้เปิดโอกาสให้ผู้เสียหายร้องขอต่อหน่วยงานให้รับผิดชอบในความเสียหายแก่ตนได้ โดยหากตนไม่พอใจในคำวินิจฉัย

หรือ หน่วยงานรัฐพิจารณาคำขอล่าช้า หรือ ละเลยไม่ทำตามกำหนดเวลา ผู้เสียหายสามารถนำคดีฟ้องต่อศาลปกครองได้ จึงทำให้คดีอยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง ดังนั้นปกติแล้วข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดของเจ้าหน้าที่รัฐหรือหน่วยงานของรัฐนั้นมิได้อยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองมาตั้งแต่ต้น จึงทำให้เกิดความไม่แน่นอน และไม่ใช่อีกภาพในการดำเนินคดีได้ โดยการที่จะเข้ากรณีในเขตอำนาจศาลปกครองนั้น จะต้องเป็นการกระทำละเมิดที่เกิดจากการปฏิบัติที่เกิดจากการใช้อำนาจทางกฎหมาย หากเป็นการปฏิบัติเพื่อให้บรรลุถึงหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐแล้ว จะไม่เป็นคดีที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครอง จึงต้องฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรม จึงจะเห็นได้ว่าจะเป็นการกำหนดช่องทางให้เกิดความไม่แน่นอนในเขตอำนาจในการฟ้องร้องคดี

ซึ่งจากการศึกษาทำให้เห็นว่าปัญหาการดำเนินคดีเกี่ยวกับข้อพิพาทการละเมิดของเจ้าหน้าที่รัฐหรือหน่วยงานของรัฐ สามารถแยกตามความสำคัญของปัญหาได้ 3 ลักษณะ คือ

1.2.1 ปัญหาเกี่ยวกับผู้มีสิทธิในการฟ้องคดีปกครอง

การกระทำของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐอันเป็นการละเมิดนั้นเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะต้องพิจารณาเป็นอันดับแรก หากการกระทำของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐนั้น ไม่เป็นการละเมิดต่อผู้เสียหายแล้วก็ไม่จำเป็นต้องพิจารณาในข้อต่อไป ดังนั้น ลักษณะของการกระทำของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐนั้นเป็นข้อสำคัญข้อหนึ่งที่ต้องพิจารณาอย่างละเอียด

1.2.2 ปัญหาเกี่ยวกับขอบเขตอำนาจศาลปกครองในคดีละเมิด

เมื่อความรับผิดชอบละเมิดของหน่วยงานของรัฐมีลักษณะไม่แน่ชัด ทำให้เกิดปัญหาว่าหากความรับผิดชอบละเมิดของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐนั้นเป็นความรับผิดชอบละเมิดทางแพ่งธรรมดาแต่ การละเมิดนั้นเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐ ก็ทำให้เกิดความไม่ชัดเจนในการนำข้อพิพาทขึ้นฟ้องศาล ว่าศาลใดมีอำนาจในการพิจารณาในข้อพิพาทนั้นๆ

1.2.3 ปัญหาเกี่ยวกับลักษณะการกระทำละเมิดที่อยู่ในอำนาจศาลปกครอง

เมื่อพิจารณาลักษณะของการกระทำของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐแล้ว ว่าการกระทำดังกล่าวนั้นเป็นการละเมิดก็ต้องพิจารณาถึงความรับผิดชอบละเมิดว่าการกระทำของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐนั้น เข้าเงื่อนไขฟ้องคดีต่อศาลใด หากเป็นการกระทำละเมิดทางแพ่งปกติก็ต้องนำข้อเท็จจริงฟ้องต่อศาลยุติธรรม แต่หากเข้าข้อเท็จจริงต่อเป็นความผิดละเมิดทางปกครองก็จะนำคดีฟ้องต่อศาลปกครอง จึงทำให้ต้องศึกษาปัญหาในลักษณะทั้ง 3 ประการเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนในการนำข้อพิพาททางละเมิดดังนั้นขึ้นฟ้องต่อศาลต่อไป

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบละเมิดของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐ พบว่ามีข้อเสนอแนะคือ

2.1. ปัญหาเกี่ยวกับผู้มีสิทธิในการฟ้องคดีปกครอง

ในข้อปัญหาเกี่ยวกับเงื่อนไขของการฟ้องคดีปกครองนั้นสามารถแยกได้เป็นสองข้อย่อย ดังต่อไปนี้

2.1.1 ผู้มีสิทธิฟ้องคดีปกครอง

เนื่องจากมาตรา 42 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 ได้บัญญัติให้ผู้มีสิทธิฟ้องคดีจะต้องเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหาย ซึ่งถ้าตีความตามตัวบทแล้วนั้นเป็นการให้อ้อยคำและความหมายที่กว้างและใช้บังคับกับการนำคดีขึ้นฟ้องต่อศาลปกครองตามมาตรา 9 ทุกกรณี แต่ในความเป็นจริงคดีแต่ละประเภทมีความแตกต่างกัน ดังนั้น ผู้มีสิทธิที่ฟ้องก็ย่อมแตกต่างกันไปตามแต่ละประเภทจึงเห็นควรให้มีการแก้ไข เพิ่มคำนิยามเกี่ยวกับข้อผู้มีสิทธิฟ้อง โดยให้มีการเพิ่มเติมความหมายคำนิยามของคำว่า “อาจได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย” ไว้ในบทบัญญัติคำนิยามของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542

2.1.2 ปัญหาเกี่ยวกับความไม่คล้อยตามกันของกฎหมาย

เนื่องจากมีกฎหมายที่บัญญัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบละเมิดของฝ่ายปกครอง 2 ฉบับ แต่บทบัญญัติของกฎหมายทั้งสองไม่คล้อยตามกัน คือ พระราชบัญญัติความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 หากพิจารณาจากบทบัญญัติ มาตรา 5 ,11,14 คดีละเมิดอันเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่รัฐทุกประเภทรวมถึงการกระทำทางกายภาพสามารถนำไปร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ เมื่อมีการจัดตั้งศาลปกครองขึ้นก็มีสิทธินำคดีนี้ฟ้องต่อศาลปกครองได้ ส่วนพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 หากพิจารณาจากบทบัญญัติมาตรา 106 ประกอบมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) คดีละเมิดอันเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐประเภทที่ไม่ได้ใช้อำนาจตามกฎหมายซึ่งได้แก่การกระทำทางกายภาพไม่สามารถฟ้องต่อศาลปกครองได้ จึงต้องนำคดีไปฟ้องต่อศาลยุติธรรมปัญหาดังกล่าวก่อให้เกิดความยุ่งยากในระยะแรกกว่าคดีละเมิดอันเกิดจากการกระทำทางปกครองคดีใดเป็นการกระทำทางกายภาพ และ จะมีความยุ่งยากในการโอนมายังศาลปกครองจากเรื่องร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ตาม มาตรา103 แต่ถึงอย่างไรทางผู้เขียนมาความคิดเห็นว่า จึงเห็นควรว่าหากในอนาคตมีการแก้ไขพระราชบัญญัติความรับผิดชอบละเมิดเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2542 ควรที่จะต้องมีการยกเลิกบทบัญญัติมาตรา 11 วรรคหนึ่งตอนท้ายว่าด้วยการร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ออกไป

2.2 ปัญหาความปัญหาเกี่ยวกับขอบเขตอำนาจศาลปกครองในคดีละเมิด

เนื่องจากความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้ถ้อยคำที่ไม่ชัดเจน หรือ ไม่มีความหมายเฉพาะเจาะจงและไม่ได้นิยามความหมายไว้ จึงทำให้เกิดปัญหาในการตีความที่มีผลต่ออำนาจศาลที่จะทำการพิจารณาคดี ซึ่งปัญหาดังกล่าวนี้เป็นปัญหาที่สำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งปัจจุบันศาลปกครองได้พยายามตีความและวางหลักเกณฑ์เพื่อให้ถ้อยคำเหล่านี้ชัดเจนขึ้น ปัญหาความไม่ชัดเจนดังกล่าวสามารถแยกออกได้ดังต่อไปนี้

- การใช้อำนาจตามกฎหมาย
- กฎ คำสั่งทางปกครอง คำสั่งอื่นๆ
- การละเลยต่อหน้าที่หรือการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า

โดยความเห็นของผู้เขียนเองนั้น “ปัญหาการใช้อำนาจตามกฎหมาย” เป็นกลุ่มที่มีปัญหามากที่สุด เนื่องจากไม่มีข้อความคิดทฤษฎี จึงทำให้มีการตีความหลากหลายความหมาย ซึ่งในช่วงแรกศาลปกครองตีความอย่างเคร่งครัดว่าต้องมีกฎหมายบัญญัติให้อำนาจไว้ชัดแจ้ง จึงจะเป็นการใช้อำนาจตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) ภายหลังศาลปกครองเองได้ผ่อนคลายลงโดยเพียงแต่กฎหมายกำหนดหน้าที่เอาไว้ก็ถือเป็นการใช้อำนาจตามมาตรา 9 แล้วและคณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดหน้าที่ระหว่างศาลก็ยืนยันตามแนวทางนี้เช่นกัน เห็นควรให้มีการเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำนิยามและคำจำกัดความของ คำว่า “การใช้อำนาจตามกฎหมาย” ในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 เพื่อที่ลดปัญหาในการตีความที่หลากหลายจนเป็นปัญหาการตีความและทำให้เกิดความไม่ชัดเจนในเขตอำนาจพิจารณาของศาลปกครองกับศาลยุติธรรม

2.3 ปัญหาเกี่ยวกับลักษณะการกระทำละเมิดที่อยู่ในอำนาจศาลปกครอง

การกำหนดเขตอำนาจศาลปกครองในการวินิจฉัยคดีข้อพิพาททางละเมิดที่เกิดจากเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐ ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง(3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 กำหนดให้ คดีข้อพิพาทเกี่ยวกับการทำละเมิดของหน่วยงานของรัฐ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่นหรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร นั้นผู้เขียนเห็นว่าการกำหนดคดีข้อพิพาททางละเมิดของเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานดังกล่าว โดยเฉพาะการใช้อำนาจตามกฎหมาย ที่ศาลปกครองสูงสุดมีการตีความขยายอย่างกว้างลักษณะบางอย่างที่เป็นการขยายเขตอำนาจมากเกินไป ทำให้เกิดปัญหาเขตอำนาจศาลได้ เพราะศาลปกครองควรเป็นศาลที่มีความเชี่ยวชาญในการพิจารณาควบคุมตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำในทางปกครองของเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐเป็นหลัก ในส่วนการใช้อำนาจตามกฎหมาย จากกฎ คำสั่งทางปกครอง คำสั่งอื่น ซึ่งเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายในทางปกครองเท่านั้น ส่วนจากการละเลยต่อหน้าที่ที่กฎหมายให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ถ้าเป็นกรณีที่ผู้เสียหายต้องการเพียงแต่การได้รับชดเชยค่าเสียหายจากการกระทำดังกล่าวเท่านั้นจึงควรให้ศาลยุติธรรมเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัย แต่ถ้าในการฟ้องร้องคดีที่เกิดจากการละเลยหรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า ที่ผู้เสียหายยังคงต้องการที่จะให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการดังกล่าวและเรียกค่าเสียหายในกรณีเดียวกัน ก็จะเป็นคดีที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง(2) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ได้

บัญญัติไว้แล้ว ที่สามารถขอให้ศาลปกครองมีคำสั่งบังคับและกำหนดค่าสินไหมทดแทนไว้ในคำฟ้องและคำขอบังคับได้ตามมาตรา 72 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 เมื่อพิจารณาตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง(3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

จึงเห็นควรว่าในคดีข้อพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่นๆ หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้า ผู้ที่เกี่ยวข้องควรพิจารณาตีความอย่างเคร่งครัด เพื่อให้ตรงกับเจตนารมณ์ของกฎหมายในการกำหนดเขตอำนาจศาลปกครองในการที่กำหนดคดีข้อพิพาทในลักษณะที่เกี่ยวกับการกระทำทางละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ

เอกสารอ้างอิง

จิตติ ดิงศกัทธิย์.คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์,2526.

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์.กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง กรุงเทพฯ : จีรรัชการพิมพ์,2540.

ชาญชัย แสวงศักดิ์.คำอธิบายกฎหมายปกครอง กรุงเทพฯ : วิญญูชน,2561.

_____. “คำอธิบายกฎหมายว่าด้วยความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่และความรับผิดชอบของรัฐ”

กรุงเทพฯ : วิญญูชน,2560.

บรรเจิด สิงคะเนติ. หลักกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมฝ่ายปกครอง กรุงเทพฯ : วิญญูชน,2561.

ฤทัย หงส์ศิริ .คู่มือการศึกษาวิชากฎหมายปกครอง สำนักอบรมกฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา.กรุงเทพฯ :

จีรรัชการพิมพ์,2543.

วิเชียร ดิเรกอุดมศักดิ์.แพ่งพิสดาร เล่ม 1 (ฉบับปรับปรุงใหม่ปี 2562).กรุงเทพฯ:แสงจันทร์การพิมพ์,2562.

ศักดิ์ สนองชาติ.คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยละเมิดและความรับผิดทางละเมิด ตาม

พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 กรุงเทพฯ: นิติบรรณการ,2547.